

+

Homilie op 24-6-2018, Geboortefeest van de H. Johannes de Doper.

“Wat zal er worden van dit kind (Lc 1,66)?” Ieder die hoorde wat er gebeurd was, vroeg het zich af. Het was dan ook heel bijzonder: Zacharias en Elisabet, beiden al op gevorderde leeftijd, en zij onvruchtbaar (vgl. Lc 1,7). Aan Zacharias verschijnt, bij het wierookaltaar, een engel van de Heer, die hem zegt: *“Vrees niet, Zacharias, want uw bede is verhoord: uw vrouw Elisabet zal u een zoon schenken, die gij Johannes moet noemen [...]”* (Lc 1,13). Zacharias gelooft het niet, en krijgt ten antwoord: *“Ik ben Gabriël die voor Gods aanschijn staat, en ik ben gezonden om tot u te spreken, en u deze blijde boodschap aan te kondigen. Zie, gij zult zwijgen en niet in staat zijn te spreken tot de dag waarop dat zal gebeuren [...]”* (Lc 1,19-20). En in ons evangelie van vandaag is het dan zo: de pasgeboren kleine krijgt officieel zijn naam: *“Johannes zal hij heten”* (Lc 1,63). Onmiddellijk nadat Zacharias dit geschreven heeft, wordt zijn mond geopend en zijn tong losgemaakt. De omstanders vallen van de ene verbazing in de andere. *“Wat zal er worden van dit kind (Lc 1,66)?”*

“Hij zal groot zijn in de ogen van de Heer” (Lc 1,15), had de engel Gabriël tot Zacharias gezegd. En Jezus zelf zal dat later bevestigen: *“Onder wie uit vrouwen geboren zijn, is niemand opgestaan die groter is dan Johannes de Doper”* (Mt 11,11). En was het niet heel in het bijzonder zijn grootheid, dat hij zijn eigen plaats zo duidelijk beseftte en dat openlijk beleed? Hij verklaarde *“zonder enig voorbehoud en met grote stelligheid: ‘Ik ben de Messias niet’”* (Joh 1,20). Het was zijn taak – en ook zijn vreugde – om voorloper te zijn: om het volk voor te bereiden op de komst van de Heer, en om Hem aan te wijzen: *“Zie, het Lam Gods”* (Joh 1,36). *“De vriend van de bruidegom, die staat te luisteren of hij hem hoort, is al vol blijdschap wanneer hij de stem van de bruidegom verneemt. Zo nu is mijn vreugde, en ze is volkomen. Hij moet groter worden, maar ik kleiner”* (Joh 3,29-30).

Zo sprak Johannes in het openbaar tot zijn leerlingen. Maar Elisabet had deze vreugde van haar zoon al mogen ervaren vóór diens geboorte, in het verborgene van haar moederschoot: *“Zie, zodra de klank van uw groet mijn oor bereikte”,* zei zij tot Maria, *“sprong het kind van vreugde op in mijn schoot”* (Lc 1,44).

“Wat zal er worden van dit kind?” Elisabet had nog méér redenen dan de anderen om zich dit verwonderd af te vragen, en Zacharias óók, die al van Gabriël gehoord had: *“Nog in de schoot van zijn moeder zal hij met de Heilige*

Geest vervuld worden. Vele zonen van Israël zal hij terugbrengen tot de Heer, hun God”(Lc 1,15-16). Hier gebeurt iets waarlijk goddelijks in een klein, klein kind.

“*Wat zal er worden van dit kind?*” Wij, zoveel later, kunnen terugblikken op zijn leven. Wij mogen erkennen, dat hij waarlijk groot was in de ogen van de Heer, en daarom vieren wij hem vandaag, met alle vreugde. Maar in de ogen van de wereld kwam hij er minder goed af. Hij ontliet weliswaar de kindermoord door Herodes I in Betlehem en omstreken, omdat hij daar juist iets te ver vanaf woonde, of omdat hij net iets te oud was (vgl. Mt 2,16), maar uiteindelijk, tientallen jaren later, zou dit lieve, kleine kinderhoofdje belanden op een schotel, afgehouden op bevel van Herodes’ zoon en naamgenoot, Herodes Antipas, als loon voor een dans (vgl. Mt 14,1-11)... Zó weinig respect was er voor Gods mysterie; zo weinig heilige verwondering over Gods heilswerk in deze mens...

Dierbaren, Johannes was zeker een heel bijzonder kind. Maar Gods heilswerk in kinderen gaat nog steeds door. God scheidt nog steeds heilige kinderen, en vaak ook minder heilige, die later toch tot grote heiligheid komen. Die heiligheid is het, die Hij graag in ons ziet openbloeien, van dag tot dag méér. Want ‘de Heer is genadig’; dat is de betekenis van de naam Johannes.

Daarom mogen ook wij ons bij de geboorte, ja zelfs nog vóór de geboorte van ieder kind weer afvragen: “*Wat zal er worden van dit kind?*”, in een heilige, hoopvolle, blijde verwachting, en in een groot vertrouwen op Gods Voorzienigheid.

Nee, wij kennen hier in Nederland gelukkig geen georganiseerde kindermoord zoals in Betlehem. Of toch wel? Ja, dierbaren, weliswaar iets anders, maar toch: één op de zeven ontvangen kinderen sterft bij ons een gewelddadige dood, nog vóór het het levenslicht heeft mogen zien, in een abortoir, vaak zogenaamd als hulpverlening aan een moeder in nood. Alsof er ooit, waar dan ook, een moeder zou zijn die daarmee echt geholpen zou zijn... Met name de heilige Johanna Beretta Molla heeft ons hier een heel andere weg getoond en voorgeleefd! En wij mogen ook denken aan Moeder Teresa van Calcutta.

“*Wat zal er worden van dit kind?*” Het is uiteindelijk de vraag die God ook aan ons stelt, telkens weer. Wij, ieder van ons op zijn of haar eigen plaats, wij zijn medeverantwoordelijk voor de ontwikkeling van elk nieuw mensenleven. Laat ons die verantwoordelijkheid op ons nemen, tot vreugde van God en van elkaar. Dan zullen ook wij getuigen mogen zijn van grote dingen. Amen.